

for, at vor Finanstilstand er, som den er, men om, at den er sørgelig, kan der ikke tvistes. For det første maa det altid falde for Brystet at modtage et Finanslovsforslag med en Underballance paa $4\frac{1}{4}$ Million, og dernæst vide vi jo alle — jeg skal siden komme tilbage dertil —, i hvilken Grad denne Sum maa forøges, inden man kommer til den virkelige Underballance for det Finansaar, for hvilket det forelagte Finanslovsforslag skal gælde.

Med Hensyn til Indtægtssiden paa Forslaget skal jeg bemærke, at jeg tror, der ikke er nogen væsentlig Indvending at gøre mod, hvad der af den højtærede Finansminister er anslaaet. Den højtærede Finansminister er, som bekendt, en kyndig Financier og tilmed en meget lidet sangvinsk Financier, det har han altid vist under sin Deltagelse i Forhandlingerne i denne Sal om vore Finansforhold. Det mener jeg ogsaa han har vist ved den Tale, hvormed han forelagde Finanslovsforslaget. Jeg tror i hvert Fald ikke, at der kan rejses væsentlige Indvendinger mod hans Formodninger om de Indtægter, der ville indgaa i Finansaaret 1903—04. Det er muligt, at de ville blive noget større, men i en væsentlig Grad mindre, tror jeg ikke, de ville blive. Ved Toldindtægten er det endog klart, at Finansministeren har regnet meget forsigtigt. Med Hensyn til Jernbaneindtægten, Overskuddet af Statsbanerne, er jeg ikke saa ganske sikker derpaa. Her kunde det tænkes, at Finansministeren er kommen lidt for højt op. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der her ikke blot er Tale om at forvandle en Underballance som den, der er paa det sidste Statsregnskab paa 225,000 Kr. til et Overskud paa 1,278,000, men tilmed maa det jo tages i Betragtning, at der i Aar paa Finanslovsforslaget er opført en ikke saa lidt større Driftsudgift end tidligere paa Grund af den forandrede Postering, en Postering, jeg for mit Vedkommende giver mit fulde Bifald. Jeg tror, det er overordentlig godt og rigtigt, at Finansministeren paa dette Punkt har fulgt Jernbanekommisionens Indstilling, og at vi ere komne til en langt sundere Postering paa Jernbanebudgettet end tidligere, en Postering, som for øvrigt ogsaa er i god Overensstemmelse med Ønsker og Anskuelse, der gentagne Gange ere blevne udtalte her i Tinget. Men her bliver der nu et Underskud paa 816,000 Kr., der skal indhentes, det vil sige, at i Virkeligheden skulle vi have en Fremgang paa 2,231,000 Kr., hvis Finansministerens Beregning skal

holde Stik. Det kan være, den gør det, men helt sikker derpaa er jeg ikke. Da jeg imidlertid paa den anden Side regner, at der sandsynligvis vil indgaa noget mere paa de indirekte Indtægter end af Finansministeren er anslaaet, tror jeg, man kan antage, at hans Indtægtsbudget i det hele og store vil holde Stik.

Hvad Udgiftskontoen angaar, maa jeg bemærke, at der vil Finansministeren sikkert være den første, der giver mig Ret i, at den holder ikke Stik. Det er imidlertid ikke Finansministerens Fejl. Den har aldrig holdt Stik, kan aldrig holde Stik, fordi der med fuldkommen Nødvendighed maa komme en Mængde større eller mindre Udgifter til under Finanslovsforslagets Behandling. Der bliver vedtaget Udgiftslove i Samlingens Løb, som nødvendiggør større Udgifter osv. osv. Her maa der finde meget betydelige Overskridelser Sted. Med Hensyn til Udgiftssiden er jeg altsaa ikke i Stand til saaledes som det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) at berolige mig med, at der her er enkelte større ekstraordinære Udgifter, særlig Udgifterne i Henhold til Lov om Anskaffelsen af nyt Feltskyts. Erfaringen lærer os, at den Art Trøst kan man for saa vidt hente paa hvert Aars Finanslov, men den vil være lige forfængelig hvert eneste Aar. Thi er der noget, der er sikkert, er det det, at der altid vil komme disse store ekstraordinære Udgifter. Et Aar er det Kanoner, et andet et Hospital, det tredje maaske en Kaserne og det fjerde er det et Museum osv. osv., altid vil der være saadanne større ekstraordinære Udgifter. Der er ikke overvættets meget i Aar, paa ingen Maade! Vi kunne for saa vidt anse det for ganske normalt.

Naar jeg gaar videre i mine Betragtninger af Udgiftsbudgettet, maa jeg anerkende, at Finansministeren har slaaet ned paa det Punkt, hvor der især er Mulighed for at spare, og hvor Udgiftens overstrømmende Vækst i de senere Aar har bidraget saa stærkt til at fremkalde den uheldige Finanstilstand, nemlig § 27 II: Udgifter til ny Anlæg under Statsbanerne, Havneanlæg, Telefon- og Telegrafanlæg osv. Jeg maa straks fremhæve, at i saa Henseende er der vist Sparsommelighed paa dette Aars Finanslovsforslag. I Fjor vedtoges Finansloven med en Sum af 9,220,000 Kr. paa § 27, II. I Aar er der foreslaaet 5,380,000 Kr., og selv om vi antage, at det vil vokse noget i Samlingens Løb, maa det dog indrømmes, at der ogsaa er noget at vokse i. Det er en efter Omstændighederne ingenlunde ubeskeden Begyndelse,